

Deres dag kom – og gik!

22. juli, 2016 (Leder) – Det er, hvad de to, offentliggjorte rapporter i denne måned har betydet, den ene, Storbritanniens længe opsatte Chilcot-rapport om Tony Blairs kriminelle ansvar for den ulovlige Irakkrig, og den anden, USA's længe undertrykte 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september, der dokumenterer den saudiske hånd bag dette slagteri. Det betyder, at, efter femten års krige baseret på løgne, tiden nu endelig er rindet ud for de bloddryppende dinosaurer Tony Blair, George W. Bush, Dick Cheney og Barack Obama. De har ødelagt Mellemøsten, druknet Europa i desperate flygtninge og forårsaget blodsudgydelser på gaderne i hele Europa og USA – alt sammen baseret på løgne.

Og tro endelig ikke, at Tony Blair blot var den dysfunktionelle George W. Bush' »puddelhund«. Faktisk var det ham, der satte Bush i gang på vegne af den britiske Dronning, som i virkeligheden var den, der gav ordrene. For eksempel inkluderede den dokumentation, som Chilcot udgav, en note fra Blair til Bush fra 12. september 2001, og som tilskyndede ham til omgående at reagere på masseødelæggelsesvåben«. Skønt han endnu ikke specifikt fremhævede Irak, skrev Blair: »Noget af dette vil kræve handling, som vil få nogle til at stejle. Men vi må hellere handle **nu** og forklare og retfærdiggøre vore handlinger sidenhen, end at opsætte det, til en yderligere, måske endnu værre katastrofe finder sted. Og jeg mener, at dette er en reel mulighed.« [original understregning]

Deres femten års krige baseret på løgne, deres femten års terrorisme har været en mørk tidsalder for civilisationen. Tiden er inde til at kassere alt dette; tiden er inde til at instituere en menneskelig kurs for menneskelige anliggender, selv om der kun er få mennesker, der i realiteten ved, hvad det vil sige at være menneskelig, og rent faktisk opfatter sig selv som menneskelige væsner, snarere end som smarte, talende dyr. I netop dette øjeblik, på dette tidspunkt, hvor vi trues

af, at et ukontrollabelt finansielt kollaps bryder ud, og som muligvis begynder med Tysklands Deutsche Bank, har Lyndon LaRouche fremsat et nødinitiativ til at komme dette kollaps i forkøbet ved, at arbejdskraftens produktivitet næres, og denne næring er menneskelig, skabende opdagelse, eller sand menneskelighed. Han har foreslået, man som et nødtiltag redder Deutsche Bank på betingelse af, at denne omgående og på drastisk vis ændrer sin politik og kommer tilbage til den politik, som førtes under den tidligere formand Alfred Herrhausen, der blev myrdet af stadig ukendte gerningsmænd 30. oktober, 1989.

På det tidspunkt var Herrhausen, i lighed med Lyndon LaRouche og hans hustru Helga Zepp-LaRouche, en af dem, der kom ind for at sikre, at det dengang igangværende fald af det kommunistiske system førte til fælles højteknologisk og højproduktiv udvikling af de lande, der havde befundet sig på begge sider af det såkaldte »jerntæppe«. I oktober 1988 vidste Lyndon LaRouche allerede, stort set før nogen andre, at Berlinmuren ville falde, og at Tyskland kunne genforenes. På det tidspunkt talte han offentligt i Berlin, for at tilskynde Tyskland til at hjælpe med den agro-industrielle udvikling af Polen, og med at lancere en sådan forenet, øst-vest udviklingsproces. Inden for tre måneder blev LaRouche tiltalt på grundlag af falske anklager og blev kastet i fængsel af George H.W. Bush. Et år senere blev Herrhausens dernæst myrdet fem dage, før han var programsat til at holde en tale med det præcis samme budskab, nemlig en opfordring til at etablere en udviklingsbank for Polen, modelleret efter Tysklands genopbygningsbank efter krigen, og som igen var modelleret efter Franklin Roosevelts Finansieringsselskab for Genopbygning.

Se: LaRouche's 40 Year History for a New Economic Order

Hele dette emne er langt mere dybtgående, end det kan fremstilles her, og dets implikationer langt mere vidtrækkende. Men dinosaurerne har haft deres tid. Giv plads

til menneskelige væsner.

Sammen med hvilket Tyskland kan Europa få en fremtid?

19. juli 2016 (Leder) – I de seneste to uger har vi – som en uopsættelig aktion, der skal gennemføres nu, i denne økonomiske og kulturelle krise – fremlagt Lyndon og Helga LaRouches forslag til at redde Deutsche Bank fra overhængende bankerot, og til at afværge krig. Fordi Tysklands økonomi er den eneste, der har et produktivt potentiale til at redde vraget af Europa ved at koble sig til Kinas storslåede projekt for den Nye Silkevej til udvikling af Eurasien, Mellemøsten og Afrika.

I modsat fald får vi krig med Kina, eller med Rusland. Obamas Hvide Hus forsøger støt og roligt at fremprovokere krigskonfrontationer med både Rusland og Kina og kræver, at Europa fremmer disse provokationer gennem NATO. Hvis terrorsplinterne fra Obamas krige i Mellemøsten og Libyen er i færd med at bombe Europa ind i en tilstand af chok, så har de hans sympati, så længe, de fortsat går med i militære konfrontationer med Rusland og Kina. Hillary Clinton er lige så fast besluttet på denne krigspolitik.

Der er, især efter Brexit, ingen tvivl om, at Tyskland er

Europas fremtid. Men hvis det er Angela Merkels og Wolfgang Schäubles Tyskland, forfalsket med det endnu mere krigeriske Grønne Parti, så får vi verdenskrig.

Derfor foreslog hr. og fr. LaRouche: Det må være Tyskland i Alfred Herrhausens ånd, den myrdede leder af den engang produktive, men nu elendige og kriminelle kæmpe, Deutsche Bank. Mere specifikt den Alfred Herrhausen, der i 1989 var i færd med at lancere en udviklingsbank til at løfte Polen og det sovjetiske Østeuropa økonomisk, mens Sovjetunionen kollapsede – og han blev myrdet.

Herrhausens plan dengang for Deutsche Bank og Tyskland, var et paradigme for, hvad Tyskland atter kan blive, såvel som også for Europas fremtid nu.

Det transatlantiske banksystem og finansielle system er ved at falde fra hinanden. Det er offer for sine egne medlemmer, de City of London-centrerede europæiske storbanker og Wall Street-storbankerne, der har knust de reelle, produktive økonomier under sig i løbet af årtiers globalisering. Det, der udløser det umiddelbart forestående krak, er ikke simpelthen italienske bankers dårlige lån, eller ejendomsfonde i London, der lukker, eller at de store tyske og schweiziske banker er i vanskeligheder, og ikke engang ECB's og Federal Reserves sindssyge politik; men derimod ødelæggelsen af de underliggende økonomiers produktivitet hen over årtier, mens kasinoet voksede på toppen af dem.

Hvis man skal genkapitalisere de fallerede storbanker i Europa, må de tvinges til at afskrive deres kasinoer som totale tab og genvedtage de produktive formål, som Herrhausens lederskab af Deutsche Bank var indbegrebet af. Så kan man skabe statskreditter på samme måde, som Kina har været alene om at gøre i dette århundrede, til den form for projekter, der genopliver menneskers og økonomiers produktivitet.

I løbet af de to uger, hvor vi har fremlagt dette uopsættelige

forslag fra LaRouche, har der været betydningsfulde gennembrud i USA. »Det saudiske kapitel« af 11. september-historien er blevet tvunget offentliggjort.

En genindførelse af Glass-Steagall er inkorporeret i valgplatformene hos både Demokrater og Republikanere.

Men den rette måde at kæmpe for en Glass/Steagall-reorganisering af bankerne på, er ved at bruge den »vægtstang«, som er LaRouches forslag. Så bliver denne kamp en kamp for Europas, og også USA's, fremtid.

Der findes ingen symbolske løsninger – hvis man ikke skaber et nyt finansielt system nu, betyder det krig

19. juli 2016 (Leder) – Det europæiske lederskab er i panik over banksystemets hastige kollaps. Italien skyder skylden på Tyskland og Deutsche Bank, Tyskland skyder skylden på Italien, mens Wall Street klager over, at europæerne undergraver det falske »opsving«. Dette er farligt og psykotisk nonsens. Vi er i færd med at opleve sammenbruddet af hele det transatlantiske banksystem og ikke blot dele af det, og der findes ingen anden løsning end omgående at skabe love i Europa og USA, der

muliggør en ny finansiel og økonomisk orden efter Hamiltons principper. Derivat-spillegælden på \$2 billioner (2000 milliarder, -red.) må afskrives, og det kommercielle banksystem genkapitaliseres, så det kan udføre sit legitime job, som er at kanalisere kredit ind i en genopbygning af verdensøkonomien.

Den kendsgerning, at både det Republikanske og det Demokratiske parti har lagt en vedtagelse af Glass-Steagall ind i deres valgplatform, har sendt Wall Street ud i hysteriske raserianfald, skrækslagne, som *Barrons* rapporterer, over, »at der er en ikke-vedkendt risiko for, at Glass-Steagall kunne blive genindført i 2017 eller 2018, uanset, hvem der vinder«. Kendsgerningen er, at et momentum for Glass-Steagall ikke kommer fra de allerede faldede kandidater eller de svigtende partier, som de repræsenterer, men fra et skifte i befolkningens tankegang, et skifte, der går i retning af LaRouche-bevægelsens årtier lange kamp for Glass-Steagall.

Det samme gælder frigivelsen af de 28 sider om den saudiske rolle i international terrorisme, en kamp, som LaRouche-bevægelsen har anført. Befolkningen er blevet lullet i søvn om faren ved Bush' og Obamas åbenlyse støtte til terrorister for at opnå deres mål om »regimeskifte«, og ligeledes om virkeligheden omkring den økonomiske disintegration af hele det vestlige finansielle system under en kasino-bankpraksis. Nu, hvor ingen af delene kan mørklægges, er sandheden endelig synlig for offentligheden.

Som Helga Zepp-LaRouches kriseerklæring fastlægger om Deutsche Banks overhængende kollaps, så må der ske en »omgående genorientering af banken, tilbage til den tradition, der under Alfred Herrhausens lederskab var fremherskende indtil 1989«. Fr. LaRouche understregede i mandags, at Herrhausen blev myrdet i 1989, fordi han responderede til det dengang igangværende kollaps af Sovjetunionen med en ny politik, baseret på et højere koncept om mennesket og menneskehedens fælles mål. Han fremsatte forslag til en prompte mobilisering

af de vestlige økonomier for at lancere en infrastruktur- og industrigenopbygning af Polen, og med tiden af hele Eurasien – præcis, som Lyndon LaRouche havde identificeret det i sin berømte pressekonference, holdt på Kempinski Hotel i Berlin, oktober 1988.

Det Britiske Imperium og dets vasaller kunne ikke tolerere dette nye paradigme, og, med Herrhausens fjernelse, lancerede de transformationen af Europa til et centraliseret diktatur under Maastrichttraktaten fra 1992, under et banksystem, der satte profitmaksimering gennem spekulation over menneskelig udvikling, samtidig med, at man fremprovokerede evindelige krige. Denne proces har nu lagt hele systemet i ruiner.

Lyndon LaRouche gentog i dag, at Tyskland, USA og alle andre vestlige nationer omgående må skabe ny lovgivning for at ændre systemet – hele systemet – tilbage til en bankpraksis efter Hamiltons principper, sådan, som Herrhausen praktiserede det, og de må øjeblikkeligt begynde at skabe kredit op til det transatlantiske områdes nationale økonomiers fulde bæreevne.

Mens farerne stadig mangfoldigføres – for terrorisme, krig og finansielt kollaps – så mangfoldiggøres gennembruddene ligeledes, som med Glass-Steagall og de 28 sider. Med Kina og Rusland, der fører verden imod et nyt paradigme baseret på global udvikling og samarbejde imod terrorisme, er tiden nu inde til at få USA til at vende tilbage til sine rødder i Hamiltons principper, og til at slutte sig til vore naturlige allierede, Rusland og Kina, som vi gjorde, da vi besejrede fascismen i Anden Verdenskrig, og som vi også må gøre for at besejre den nye fascisme, der i dag kommer fra City of London og Wall Street.

Kampagnens virkninger: FAZ skriver om historien om Deutsche Bank/Herrhausen

18. juli 2016 – Midt i LaRouche-kampagnen for at redde Deutsche Bank, lukke dens kasino ned og ændre den tilbage til Alfred Herrhausens bank, havde Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) en lang artikel den 18. juli, »Deutsche Banks sidste chance«, med en diskussion om, hvad der er sket med banken, siden Herrhausen blev myrdet i 1989.

Artiklen, skrevet af FAZ' finansmarkedsredaktør Gerald Braunberger, diskuterer ikke den europæiske bankkrise, verdensøkonomien eller truslen om Deutsche Banks umiddelbart overhængende insolvens, men har et andet formål: at rekapitulere debatten i og omkring banken igennem de seneste 25 år eller mere mht., hvad banken burde være.

I sin egenskab af Deutsche Banks bestyrelsesformand, rapporterer Braunberger, refererede Herrhausen til den »angelsaksiske finansielle kultur« som »det, vi ikke har« i hans bank. En sammenblanding af denne kultur med tysk industriel bankkultur siden Herrhausens død har skabt store spændinger, skriver han, og har haft meget dårlige resultater.

Umiddelbart efter Herrhausens død ønskede Deutsche Bank under formand Hilmar Kopper fortsat at få en stor aktiepost i den store, bayerske kommercielle udlånsbank, Bayerische Vereinsbank, og dermed at forankre DB som en udlånsbank til tysk industri. Den bayerske delstatsregering, under initiativ af Allianz Insurance, der rykkede ind på BV, blokerede for dette. I stedet fik Deutsche Bank i 1990'erne Wall Street investeringsselskabet Bankers Trust – der massivt lancerede DB inden for manipulation af værdipapirer med sikkerhed i ejendom og deres kasino-derivater – og London investeringsselskabet

Morgan Grenfell. I 2000 var investeringsbankiererne »stærke nok til at stoppe en planlagt fusion med Dresdner Bank« og en post i postens sparekasse, Postbank.

»Deutsche Bank skilte sig i de følgende år af med sine mange industriinvesteringer i [Tyskland]. Global investeringsbankpraksis opnåede mere og mere dominans.«

Braunbergers pointe er, at den associerede strategi med at blive »verdens investeringsbank nummer ét – oftest offentligt erklæret af Hermann Ackermann som formand – ynkeligt har lidt nederlag, og nu har bragt Deutsche Bank til et absolut lavpunkt. Offentligheden anser nu ikke længere investeringsbankiererne for at være helte, men som plyndrere af en svækket, internt splittet bank.«

Og, konkluderer han, fra 2005 og frem til 2015, har en »opsplitning« af Deutsche Bank ved at udskille investeringsbankafdelingerne altid været drøftet internt, men blev altid afvist af bankens bestyrelsesformænd. Den nuværende britiske formand, John Cryan, har forøget indsatsen og ønsker at koncentrere sig udelukkende om bankens investeringsbankside, selv om det er den side, der har tabt 5,8 milliard euro i 2015.

I mellemtiden promoverer bankens »økonomiske strateger« energisk helikopterpenge som en politik for økonomisk genrejsning.

»Drama Infernale« ... og

LaRouches initiativ for Deutsche Bank er eneste udvej

17. juli 2016 (Leder) – Verden konfronteres med et *Drama Infernale*, lyder overskriften til lederartiklen i økonomisektionen af søndagens udgave af det tyske *Welt am Sonntag*. Ikke alene står det italienske banksystem umiddelbart foran en nedsmeltning, med 360 milliard euro i uerholdelige lån, men hele det europæiske finansielle system er ligeledes bankerot – med den derivat-tyngede Deutsche Bank øverst på listen – rapporterer de nervøst.

Men virkeligheden er langt værre, end selv denne oprørte redegørelse indikerer. Hele det transatlantiske finansielle system er gået op i limningen, bemærkede Lyndon LaRouche i en diskussion med sine medarbejdere i weekenden, og det blev viderebragt ved begyndelsen af udsendelsen den 16. juli, i Dialog med Manhattan Projektet. Dennis Speed fra LPAC opsummerede her LaRouches bemærkninger:

»Systemet giver ikke mulighed for et eneste sikkert punkt. Forlad jer ikke på nogen rationel respons fra nogen gruppe. Dette her står på randen af en generel, global krise. Derfor er folks adfærd den, at de går totalt i panik; man vil ikke få nogen rationel respons på dette tidspunkt. Forsøg ikke at forlade jer på nogen, forsøg ikke at udvælge nogen person. Dette er en nødsituation med et problem, der haster, og vi må håndtere det ud fra dette standpunkt.«

Denne nødaktion er centreret omkring LaRouches krav om at bruge en engangs-redning til at reorganisere Deutsche Bank, baseret den myrdede bankier Alfred Herrhausens principper, for at indlede en transformation, med baggrund i en konkurs, af hele det transatlantiske finansielle system og udløse reel, menneskelig produktivitet.

I en yderligere diskussion i søndags udtalte LaRouche:

»Vi må have en positiv politik med en hyperaktiv produktivitet. Man må skabe produktivitet, reel produktivitet, ikke, at nogen holder på deres penge, eller deres penge til at spekulere for. Og spørgsmålet er: Vil vi skabe de elementer af produktivitet, som behøves for at komme fri af det, der er sket med os, gennem folk, der har forsøgt at undertrykke ting og gå uden om ting hele vejen? Dér kommer problemet ind. Hvis man ikke hævder en politik, baseret på disse principper, vil man igen havne i det samme, gamle rod.«

»Vi må vinde indflydelse på alle personer«, fortsatte LaRouche, »for hvis der ikke er enighed mht. hvad det er, man skal varetage, så får vi anarki. Og det betyder at gå tilbage til nulpunktet, eller under nulpunktet. Det er problemet. Det er spørgsmålet. Dette er, hvad man må respondere til. Hvis man ikke responderer til det, er man ingenting, så har man totalt smidt enhver fornuft ud. Og dette er den eneste måde at håndtere dette på.«

I vores internationale kampagne for at gennemføre LaRouches dramatiske Deutsche Bank-initiativ, bemærkede Helga Zepp-LaRouche, løber vi ind i uventede grader af raseri i befolkningen i hele Europa, imod Deutsche Bank og alle bankierer, et raseri, som står i vejen for deres forståelse af LaRouches krav.

»I Tyskland havde vi en uventet, virkelig uventet bølge af had mod Deutsche Bank«,

bemærkede Zepp-LaRouche.

»Konservative industrifolk, mangeårige tilhængere (som man aldrig ville have forventet ville sige noget sådant), de reagerede totalt voldsomt og sagde: 'Lad dem gå bankerot! Luk dem ned! Hvorfor skulle vi bruge én krone mere på at redde disse kriminelle slyngler?' Og jeg mener, at det er det, folk ikke rigtig kæmper sig igennem.

For Herrhausen-princippet handler ikke bare om at redde Deutsche Bank; det er, at man har en pistol for panden og siger: Enten accepterer I paradigmeskiftet, eller også går I alle ned, og vi går ned med jer. Men hvis I vil overleve, må I acceptere dette skifte. Og hvis vi havde en international kampagne – som vi har lidt af – men hvis vi havde en virkelig kampagne, ville presset blive større på den tyske regering, som er dér, hvor presset må ende.»

Lyndon LaRouche understregede ligeledes betydningen af politikken for reorganisering af Deutsche Bank:

»Understreg det igen, for det er historien. Det er præcist, hvad I må håndtere, og det er, hvad I må kæmpe imod.»

**RADIO SCHILLER den 18. juli
2016:**

**Deutsche Bank handlingsplan//
Offentliggørelsen af de 28-
sider om Saudi-arabiens rolle
bag terror//**

Terror i Nice// Kupforsøget i Tyrkiet

Med formand Tom Gillesberg

Europæiske banker ved 'Sidste Udkald' før kollaps

16. juli 2016 – »Deutsche Bank må reddes, for verdensfredens skyld«, Helga Zepp-LaRouches chokerende advarsel om det kaos, der lurder bag Deutsche Banks krav om en ny, europæisk TARP-bailout, er i raket fart blevet cirkuleret til højtplacerede bankierer, økonomer og medier i hele Tyskland, Østrig og Italien. En af disse bankierer bekræftede over for Zepp-LaRouche i en diskussion over telefon den 15. juli, at hendes fremsatte krav, der placerer de London-centrerede europæiske banker »i allersidste øjeblik« før et kollaps, er korrekt, og mange bankierer ved det. I interviews til medierne »kaster de sand i offentlighedens øjne«, sagde han, med de ved, hvad der snart vil udløses over dem.

En anden kilde sagde til *EIR's* europæiske kontor i Wiesbaden, Tyskland, at behovet for at vende tilbage til Deutsche Banks myrdede, tidligere formand Alfred Herrhausens »traditionelle dyder« inden for bankpraksis, gentaget blev bragt på bane under bankens nylige generalforsamling for aktionærerne i takt med, at bankens marked og øvrige kapitalisering styrtdykkede. Zepp-LaRouches appel, der bygger på hendes mand, Lyndons LaRouches forslag, kræver, at Deutsche Bank skal genkapitaliseres med statslige midler, men at den skal udrenses ved at afskrive dens enorme mængde af giftige

værdipapirer og ved at vende tilbage til Herrhausens politik for bankpraksis til industriudvikling og produktivitet.

Endnu en højtplaceret finansperson udtalte sig offentligt om den ekstreme fare for en europæisk nedsmeltning. Philipp Hildebrand, næstformand for Black Rock (der ejer 5 % af Deutsche Banks kollapsede aktier), sagde til *Tageszeitung* den 13. juli, at den nuværende krise i de europæiske banker er ekstremt farlig og »kunne føre til det værste«. Hildebrand søgte at lokalisere udløseren for nedsmeltningen væk fra Deutsche Bank og Tyskland, i Italien.

Men Deutsche Bank har et presserende behov for genkapitalisering. Samtidig med, at bankens cheføkonom David Folkerts-Landau kom med sine forslag til euro-bailout, og Angela Merkel og hendes finansminister Wolfgang Schäuble benægtede, at det skulle være nødvendigt at gøre noget, fik Deutsche Bank omkring 1 milliard euro i ny kapital fra Qatars kongefamilie, hvilket gør dem til den største aktieindehaver (10 %), foran Black Rock.

Ydermere har Deutsche Banks supervisionsbestyrelse skaffet sig af med Georg Thoma – der havde presset på for at få forebyggende undersøgelser og udrensninger af bankens illegale/umoralske aktiviteter – og har netop erstattet ham med Qatars fremstillede kandidat, Frankfurt-advokaten Stefan Simon.

Kilder i den amerikanske bankverden siger, at Deutsche Bank har behov for, ikke 1 milliard euro i ny kapital, men 7 – 10 milliard euro. *Handelsblatt* rapporterede den 15. juli, at Tysklands andenstørste bank, Commerzbank, også er i vanskeligheder. Den har måttet rapportere indtægter, der styrtdykkede hen over det seneste år med enorme marginer, 10 – 15 %, afhængig af bankafdeling. Den europæiske Centralbanks nulrentepolitik har bragt denne forhenværende kraftstation for lån til industrien ud på afgrundens rand.

EIR kæmper for de handlinger, som LaRouche foreslår, i både Tyskland og Italien, som er krisens centrale fokusområder. *EIR's* og LaRouche-bevægelsens kamp for at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven i USA er ligeledes af afgørende betydning.

Og i Danmark er det naturligtvis Schiller Instituttet, er fører an i denne kamp for en bankopdeling, også i Danmark.

Red Deutsche Bank – red Europa og verden fra totalt, økonomisk kaos! Med Helga Zepp-LaRouches fascinerende analyse af de seneste 30 års politik. Dansk udskrift.

Den største fare, lige bortset fra en direkte Tredje Verdenskrig, ville være, at den transatlantiske sektor styrtede ud i kaos. Derfor fremkom min mand – der har en unik rekord for at have ret, mht. økonomisk forecasting, og mht. at komme med forslag til, hvordan en situation kan løses – med denne meget overraskende kommentar: at Deutsche Bank, frem for alle banker, skulle udvælges og reddes, denne ene, sidste gang, men ikke uden betingelser: De må omgående sættes under en form for konkursbehandling. En ledelseskomité bør have

ansvaret. Og dernæst må banken have en ny forretningsplan, der må gå tilbage til den filosofi, som blev praktiseret af Alfred Herrhausen, der var den sidste, moralske bankier i hele Europa, og som havde en helt anden filosofi.

Download (PDF, Unknown)

**Red Deutsche Bank for at
finde en løsning, der vil
redde menneskeheden!**

**LaRouchePAC Internationale
Fredags-webcast, 15. juli
2016**

Helga Zepp-LaRouche: Jeg tror, det er almindelig kendt blandt absolut alle i det internationale finansielle samfund, og i alle regeringer og blandt alle relevante personer i politiske stillinger i den transatlantiske sektor, at det, jeg nu siger her, er absolut sandt. Med andre ord: bankiererne og de ansvarlige personer i det internationale finansielle system alle er klar over, at dette system er absolut bankerot; håbløst bankerot. Det står umiddelbart foran en nedsmeltning, i langt større skala end den, der fandt sted i 2008, af den

meget simple grund, at alle de indikatorer, der var til stede, før Lehman Brothers og AIG gik ned, er til stede nu, men i langt større skala.

[Vi arbejder på en dansk oversættelse af hele webcastet. Bliv på kanalen!]

Engelsk udskrift:

SAVE DEUTSCHE BANK TO FIND A SOLUTION THAT WILL SAVE MANKIND!

LaRouche PAC International Webcast Friday, July 15, 2016

MATTHEW OGDEN: Good evening! It's July 15th, 2016. My name is Matthew Ogden, and you're joining us for our weekly webcast on larouchepac.com. I'm joined in the studio tonight by Benjamin Deniston; and we're joined by a very special guest, via video, Mrs. Helga Zepp-LaRouche. Helga Zepp-LaRouche is the founder of the Schiller Institute, and also Chairwoman of the German BüSo (Bürgerrechtsbewegung Solidarität, Civil Rights Movement Solidarity) political party.

Helga LaRouche is joining us tonight to discuss the initiative that she and Mr. Lyndon LaRouche have taken this week to act in a very decisive manner to avert World War III and a global economic blow-out. This concerns the situation that Deutsche Bank now finds itself in.

I would like to begin by reading a Statement that Mrs. LaRouche issued a few days ago, on July 12th of this week. We will then follow that Statement by a discussion with Mrs. LaRouche herself. In the Statement that Mrs. LaRouche issued,

titled "Deutsche Bank Must be Rescued, for the Sake of World Peace," Helga wrote the following:

"The imminent threat of the bankruptcy of Deutsche Bank is certainly not the only potential trigger for a new systemic crisis of the trans-Atlantic banking system, which would be orders of magnitude more deadly than the 2008 crisis, but it does offer a unique lever to prevent a collapse into chaos.

"Behind the SOS launched by the chief economist of Deutsche Bank, David Folkerts-Landau, for an EU program of EU-150 billion to recapitalize the banks, lurks the danger openly discussed in international financial media, that the entire European banking system is {de facto} insolvent, and is sitting on a mountain of at least EU-2 trillion of non-performing loans. Deutsche Bank is the international bank, with a total of EU-55 trillions of outstanding derivative contracts and a leverage factor of 40:1, even outdoes Lehman Brothers at the time of its collapse, and therefore represents the most dangerous Achilles heel of the system. Half of Deutsche Bank's balance sheet, which has plummeted 48% in the past 12 months and is down to only 8% of its peak value, is made up of Level-3 derivatives, i.e., derivatives amounting to circa EU-800 billion without a market valuation.

"It probably came as a surprise to many that Lyndon LaRouche called today for Deutsche Bank to be saved through a one-time increase in its capital base, because of the systemic implications of its threatened bankruptcy. Neither the German

government with its GDP of EU-4 trillion, nor the EU with a GDP of EU-18 trillion, would be able to control the domino effect of a disorderly bankruptcy.

"The one-time capital injection, LaRouche explained, is only an emergency measure which needs to be followed by an immediate reorientation of the bank, back to its tradition which prevailed until 1989 under the leadership of Alfred Herrhausen. To actually oversee such an operation, a management committee must be set up to verify the legitimacy and the implications of the obligations, and finalize its work within a given timeframe. That committee should also draw up a new business plan, based on Herrhausen's banking philosophy and exclusively oriented to the interests of the real economy of Germany.

"Alfred Herrhausen was the last actually creative, moral industrial banker of Germany. He defended, among other things, the cancellation of the unpayable debt of developing countries, as well as the long-term credit financing of well-defined development projects. In December 1989, he planned to present in New York a plan for the industrialization of Poland, which was consistent with the criteria used by the Kreditanstalt für Wiederaufbau (KfW) for the post-1945 reconstruction of Germany, and would have offered a completely different perspective than the so-called 'reform policy,' or 'shock therapy', of Jeffrey Sachs...."

Helga completes this Statement by saying:

"Herrhausen's assassination has gone unpunished. However, there exists 'the dreaded might, that judges what is hid from sight,' which is the subject of Friedrich Schiller's poem {Die Kraniche des Ibykus}. The Erinyes have begun their dreadful dance.

It is now incumbent upon all those who, in addition to the family, have suffered from the assassination of Herrhausen, upon the representatives of the Mittelstand, of the German economy and the institutional representatives of the German population, to honor his legacy and to seize the tremendous opportunity which is now offered to save Germany."

With that said, Helga, would you like to follow up at all with any opening statements?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Well, I think that it is absolutely known to everybody in the international financial community and to all governments and all relevant people in political positions in the trans-Atlantic sector, that what I'm saying there is absolutely true. In other words: the bankers and [those] responsible for the international financial system all know that this system is absolutely bankrupt, hopelessly bankrupt. It's about to blow up in a much, much bigger way than 2008, for the very simple reason that all indicators which were there before Lehman Brothers and AIG went under, are there, but much more.

The famous instrument box which they were using, or pretending to use, in 2008, has been used up: quantitative

easing, zero interest rate, negative interest rate, helicopter money. Right now you have the situation – and we have this from extremely reliable contacts in the banking community who agree with us – where all the central banks are printing money, paper money, like crazy, because they know perfectly well that helicopter money is not just electronic, but if you would have a banking run right now, the whole thing would evaporate within a very short period of time, in hours.

This is a situation where if you have an uncontrolled, chaotic collapse, which is right now eminently possible, because you have several [inaud 0:07.39]. Not only Deutsche Bank. You have the Italian Banking sector about to blow. You have the British situation after the Brexit. The entire European banking system is absolutely bankrupt. If you had an uncontrolled collapse, well, as one banker told us, after he read this statement of mine, he said, "If this is not remedied in the short term, we are looking towards a Europe of chaos, disorder, and revolution."

The biggest danger, apart from World War III directly, would be a plunge of the trans-Atlantic sector into chaos. Therefore, my husband – who has a unique record of being right, in terms of forecasting, and being unique, in terms of coming up for proposals how to remedy the situation – made this very surprising comment: that Deutsche Bank, of all banks, should be singled out, they should be saved, one last time, but not

without

conditions: They must immediately be put in a sort of receivership. A management commission should be in charge. And then they need a new business plan, which must go back to the philosophy of Alfred Herrhausen, who was the last moral banker in

all of Europe, and who had a completely different philosophy.

We had all kinds of reactions about that. It turned out the

banks are much more hated than meets the public eye. People said,

"Let these banks go bankrupt! Why don't you just close them down?

Nationalize them! Bankrupt them!" You had an outpouring of anger

coming from people you would not expect it – conservative industrialists, politicians who normally are not speaking in radical tones at all – but what came out was an explosion of anger.

It is very easy to be angry about the situation. If this

thing collapses in an uncontrolled fashion, all the life-savings

of people will be ruined. The majority of the people will have to

pay, and this will be associated with poverty. Millions of people

dying. This is not a joke.

It's not enough to be "against" something; even if banks

have behaved completely criminal and immoral. Deutsche Bank is spending right now such enormous amounts of money on legal fines

for illegal activity from LIBOR swindles, all kinds of shady operations, so that they had to write down their profit warnings.

It's not the question of "doing a favor" to Deutsche Bank. Not

at

all! The question is: you must find leverage; how to bring this thing in order, before the whole thing ends up in a collapse, causing an absolute uncontrollable situation.

That is why the reference to Alfred Herrhausen is really extremely important, because he was the head of Deutsche Bank. He was a banker. Deutsche Bank had a different policy, and therefore, when you say, "We have to back to the philosophy of Alfred Herrhausen," at least the older generation knows exactly what that means. Therefore, I think we should really spread this and force people to put pressure on the situation, that this is being done. You have to "unwind" the outstanding derivatives. You have to deal with the situation that Deutsche Bank has EU-55 trillion in outstanding derivatives. Half of their balance sheet is without market valuation, which means that it's practically worth nothing, because you can't really sell it.

If you have an uncontrolled collapse, then that could be really what brings down the whole thing in a chaotic way. If you go the way Mr. LaRouche has proposed, then you can have an orderly resolution of this bankrupt system, and replace it with one which is in the interest of the people. So, it's not just a technical proposal. Several people, in response to my statement, said, "This is probably the very last chance we have to prevent a

catastrophe."

OGDEN: I would like to get a little bit more into the significance of the role played by Alfred Herrhausen in a moment;

but before we get to that, Helga, maybe you also say a little bit

more about what the strategic context of this intervention is, especially from the standpoint of the role that [inaud 13:06] play, not only as the only viable economy in Europe right now, but also the emphasis that Mr. LaRouche has placed on the relationship between Germany and Russia, being the only means by

which we can prevent the outbreak of a thermonuclear conflict.

ZEPP-LAROUCHE: Well, people have now all kinds of proposals,

like "Tobin Tax," "tax the speculators" – all these proposals are floating around. What they don't consider, is that when we're

taking about banking, we're not talking about money or financial

questions; we're taking about the physical pre-condition for a society to exist. Fortunately, the German economy, despite all of

these paradigm shifts which have occurred in the last 25 years to

the worse, the German economy is still an economic powerhouse.

You still have a very large concentration of very productive middle-level industry. Middle-level industry is normally where all the patterns are made, the technological innovation occurs.

That is really the backbone of the productive economy.

The question is: this German economy, without which all of

Europe would not function, absolutely must be protected, and not

only be protected, because right now, it is already many, many small firms which are in danger. There are other factors, like the crazy [nuclear] energy exit of Mrs. Merkel, which has increased the price of energy tremendously, but the German economy is sort of weakened; but it is still the absolute crucial

factor because in Germany you have a lot of the industrial potential which is needed not only for all of Europe, but in order to get the whole question of Eurasian cooperation on a sound ground, you need the German economy. The whole question of

the German-Russian cooperation, German-Chinese cooperation in the

development of the Eurasian Silk Road, is absolutely crucial.

So, the question is the productivity. And what has happened

with the paradigm shift of all the successors of Herrhausen – I

don't want to name all of them – but all of them went into this

high-risk maximization of profit no matter what. Ackermann wanted

25% profit, preferably every month; and they went into these completely crazy derivative operations, so that Deutsche Bank is

today {the} leading bank in terms of derivative exposure. With \$55 trillion in outstanding derivatives, that's with a GDP of the

German economy of \$4 trillion a year; it's more than 10 times more, even 12 times more the GDP of the German economy. So

Deutsche Bank long has stopped to be Deutsche Bank; it's now operating from London, from New York. It has become one of the most aggressive investment banks in the world. But if it goes bankrupt, which it could at any moment; and that's why the chief

economist Mr. Folkerts-Landau put out every day since Sunday, he

put out an urgent call saying this recapitalization of the European banks must occur, or else calamity will happen. If Deutsche Bank would go under, the German economy – and with it, all European economies – would collapse; and therefore, it's not a question of choice. Obviously, to just put out more bail-out packages per se, as the ECB [European Central Bank] and the EU Commission have done in the past, is completely useless because it makes the problem worse. Right now, it has reached the limit; because after helicopter money, what else do you want to do?

It is not a choice; it is a life and death question, not only for Germany, but really for the entire trans-Atlantic sector.

OGDEN: Now, you have emphasized that the circumstances around the assassination of Alfred Herrhausen continue to be a crime that the truth has not yet been told fully about. It's something that in the United States, we can relate to the assassination of John F. Kennedy, in terms of the magnitude of what this meant for the turning point in the policy of Germany at that time. Obviously, it was in the context of the collapse of the Berlin Wall in the beginning of November 1989, and just less than one month later, at the very end of November, November 30th, Herrhausen was assassinated in a very sophisticated attack on his convoy as he was travelling from his home to the Deutsche Bank headquarters. You said, Helga, in an article that you wrote in 1992 titled, "New Evidence Emerges in the Herrhausen Assassination Case," you said, "The key to the motive behind Herrhausen's assassination lies in 11 pages of a speech he was

to
deliver in the United States only four days after he was
ambushed. The speech contained Herrhausen's vision of a new
kind
of relationship between eastern and western Europe, which
would
have fundamentally altered the world's future course." And
then
you have a quotation from the speech, which I think is
shocking
when we go back and read that today, in consideration of what
Mr.
LaRouche and you were also both advocating for at that time.
What
he said, or what he was to say, in that speech that was never
delivered, was the following:

"There should be assurances that the new credit will
flow
into specific, promising projects. It is therefore advisable
that
the export guarantees which the German Federal government
wants
to expand, be tied primarily to specific projects. In this
connection, at this year's annual meeting of the IMF and World
Bank in Washington, I proposed setting up a development bank
on
the spot; i.e., in Warsaw. Its task would be to bundle the aid
and to channel it according to strict efficiency criteria. My
vision is that such an institution could function somewhat
like
the Deutsche Kreditanstalt für Wiederaufbau, which traces its
origins back to the Marshall Plan."

So, when you compare that speech that Herrhausen was
about
to give four days after he was assassinated, to what Lyn said
in
his speech in West Germany at the Kempinski Hotel in 1988,

when

he forecast the reunification of Germany and the collapse of the

Berlin Wall, he said:

"Let us say that the United States and western Europe will

cooperate to accomplish the successful rebuilding of the economy

of Poland. There will be interference in the political system of

government, but only a kind of Marshall Plan aid to rebuild Poland's industry and agriculture. If Germany agrees to this, let

a process aimed at the reunification of the economies of Germany

begin; and let this be the {punctum saliens} for western cooperation in assisting in the rebuilding of the economy of Poland."

So, I think in the context of this speech that Herrhausen

was about to deliver in New York, his cooperation with Helmut Kohl in terms of the reunification of Germany; and also the fact

that he was on record calling for the debt relief – at least a partial debt relief, if not a full debt forgiveness of the Third

World countries. He had met with the President of Mexico in 1987;

he had surprised the world by delivering a speech at the World Bank in 1987 calling for the forgiveness of the debt of the Third

World. All of these are right in parallel with what you and Lyn

were advocating for, going all the way back to 1975, back to the

Operation Juarez and also with this Marshall Plan Productive Triangle proposal at the fall of the Berlin Wall. So, I think

that certainly puts his assassination in the correct context to understand {qui bono}. Who benefitted from the fact that he was killed?

ZEPP-LAROUCHE: Well, I think I would to take it a little bit back, because this is not just a question of a murder which occurred 27 years ago. I want to recall what the period was, because most people have forgotten that Germany was not always unified; that the Berlin Wall came down. But this was one of the most traumatic developments in the post-war period. You remember that you had the peaceful demonstrations in the G.D.R. [East Germany], the Monday demonstrations; the Warsaw Pact still existed, and it was not clear what would happen. Would this lead to another 1956 like in Hungary, or a new Prague Spring, where Russian or Soviet tanks come? Then the wall came down, and Mr. LaRouche had this idea about the German unification which you referenced, which he presented in the Kempinski Hotel in 1988; so we had a plan. We put out immediately this proposal for the German unification, to have a mission; to have the Productive Triangle to take the region from Paris, Berlin, Vienna – the economic powerhouse of the world at that time – and develop corridors into eastern Europe to transform Europe. We were the only ones who had any idea, because we were the only ones who even had an inkling that the Soviet Union would collapse; which Mr. LaRouche had already proposed in 1984. He said, if the Soviet Union sticks to their military policy of the Ogarkov plan, which was basically the idea to gain world dominance; then they will

collapse in five years. And I can assure you, not even the German government had any idea that unification would be real; even if that was the primary political goal of the entire post-war period. Then the Wall came down; and in the official documents which the German government published ten years later, they admitted they had no contingency plan for the case of German unification. Can you imagine that? That was the policy goal number one to have German unification; and they had no plan. But we did have a plan.

So, then developments became extremely traumatic. On the 28th of November, Helmut Kohl did probably the most important step in his entire political career by putting forward the 10-point program. This was not yet a program for German unification, but it was a medium-term plan for the moving closer together of the two German states; the West German and East German states in a federation. But he did that without consulting the Allies, and he did it without even consulting the liberal coalition partner, Mr. Genscher; but it was a first baby step in the direction of two German sovereignties. We know now that Francois Mitterand put an ultimatum to Kohl and said, either you give up the German D-mark and its being replaced by a European common currency – what became the euro – or we will not agree to German unification.

Two days after Kohl had put out this 10-point program, Herrhausen was assassinated. Everybody in the German elite at that point – and we talked to many people at that time – said this is not just an assassination, but since Herrhausen was the closest advisor to Kohl, this was a message to Kohl. Don't

stick

your head out; do not dare to pursue and assert sovereignty. Because Germany in the entire post-war period was an occupied country; and at that time the saying went, "The best-kept public secret of NATO is that Germany is an occupied country and will remain an occupied country." So by Kohl making this tiny baby step in the direction of sovereignty with the 10-point program, that obviously was the contributing factor why this assassination occurred. As you said, if Herrhausen would have made this speech in New York in the following week, you would have had a proposal coming from the leading banker which was practically in principle identical to what Mr. LaRouche and I proposed at the time; namely, that the unified Germany should take Poland as an example for the economic transformation of all the other countries of the Comecon.

Then naturally, everything went haywire. The following EU summit in the beginning of December in Strasburg, everybody started to attack Kohl; and in an interview later, he said these were the darkest hours of his life. The circumstances were such that despite the fact that Kohl knew that the euro would not function, he said this is against German interests; and he knew absolutely that you cannot have a European common currency without political union. So, he knew it wouldn't function; he knew it was against German interests. But he was forced by the circumstances to accept it, because you had Bush, Sr. who had

the policy of containment of Germany in the EU. It is well established that originally Bush was against the German unification; and only because such more experienced political advisors like Brent Scowcroft told him if you are now against German unification, then the United States will lose all influence in Europe, so we have to basically agree to it. But let's make sure Germany gets contained. And that is what led to the infamous EU Maastricht agreement, which was the beginning of turning the EU into an imperial adjunct of the Anglo-American system. Helmut Schmidt, the late German Chancellor, in an equally surprising interview recently before he died, said the whole Ukraine crisis, which is right now what could be the trigger point for a war with Russia; really started at the Maastricht agreement, because this is when the EU decided to do exactly what NATO has been doing ever since. Namely, to go for an eastward expansion and move the EU and NATO just up to the borders of Russia.

So, the decision which was made in these really traumatic weeks and month, set the course; and if Herrhausen had been alive and advised Kohl, these conceptions could have been implemented and history would not be at the point where we are now. So, the Herrhausen assassination not only meant the lost chance of 1989; everybody agreed at that time this was an historic chance that happens at best once a century. I called the star hour of Germany, because if you had the unified Germany developing a peace plan for the 21st Century together with Russia, the whole

world would look completely different. But as I said, all the successes of Herrhausen went in the direction of high-risk speculation, globalization, money for money's sake, the rich become richer, the poor become poorer, and all the problems we have today. All the problems we have today are not just caused by this one assassination, but the assassination is symptomatic for the paradigm shift to the worse.

It's a murder which is unpunished; the so-called murderers, the third generation of the Red Army Faction probably never existed. There was even in the first German TV channel a documentary which said there has never been any evidence that any of the persons who supposedly were the murderers, ever really existed. So, the {qui bono} – well, it's the financial oligarchy which profited; and it really has the smell of something quite different – of an intelligence operation – as many of the leading figures who did not fit the Yalta norm were assassinated. But with the Herrhausen case, as you said, for Germany this is as important in terms of paradigm shift as the assassination was of John F. Kennedy.

And right now, when the entire banking system is absolutely at the verge of collapse, it is the last moment to do justice and really go back to the policies of Herrhausen. Even so, almost nobody knows anymore what real industrial banking is, because they are so money-greedy and absolutely suckers for the latest profit, that it would be a real uphill battle. But that battle must be fought if Europe and Germany and the rest of the trans-Atlantic sector are to survive; and probably beyond

that,
much of the world.

BEN DENISTON: Well, I think just looking at this transition period, I know that you and Mr. LaRouche had both made a warning that I think is very appropriate just to state in this context.

That around the fall of the Wall, this lost chance of '89, you had explicitly said to the world, if we attempt this bankrupt, collapsing Soviet system with an equally bankrupt trans-Atlantic

system, you're going to head to a collapse that's worse than what's happening now. I'm paraphrasing you; you might know more

exactly how you stated it. But it seems like that really bridges

this whole process from '89 to what we're seeing today as the culmination, the expression of what you warned of at that time. I

think a challenge we have is to get across the importance of acting now on the level needed to make this shift we're talking

about. What Lyn has laid out with this reform program for Deutsche Bank is the beginning out of this new paradigm. I think

it's important to see it as an intervention in this whole collapse process you both had warned about and forecast this would be the consequence of failing to act then. That should give

us greater impetus to know how important it is to act now while

we still have the chance.

ZEPP-LAROUCHE: I remember that at that time, you had the

problem of the Bush administration, Margaret Thatcher, Francois

Mitterand, who absolutely really ganged up to prevent Germany from assuming any such role of having an independent policy; especially in respect to Russia. They were always saying, "Oh, the West has won over communism." The only other person outside

of us who totally contradicted them was John Paul II, the Pope of

the time; who said, the people who now are triumphant and say the

market economy is winning over communism, are absolutely wrong.

If you don't believe it, look at the condition of the Third World, to see that the West has not won; because the moral condition of the developing countries speaks to the contrary.

Naturally, that is all the more true today; because if you

look at the inhuman treatment of the refugee crisis, for example.

They are still coming by the hundreds, every week by the thousands, over the Mediterranean; drowning. Even more are starving and dying of thirst and lack of water trying to cross the Sahara. That is also the condition of this system. The system

is what causes all of this; and therefore, it is absolutely high

time that we come to the question of how can we – as a human civilization – give us an economy and a financial system which is adequate to human beings? And I think it's very important that

we go back to the question of what is actually the creation of wealth? Is it what Margaret Thatcher said, is it the ability to

buy cheap and sell expensive? The famous speaking of Margaret Thatcher being the daughter of a grocery trader, or is it the possession of raw materials? Or is it the control of the

financial system? No; it's not. The only source of wealth is the creative power of the human being; and when that creative power is applied, then you have scientific and technological progress.

That is then leading to an increase of productivity in the economy.

That has been the battle between the American Revolution and the British Empire; between the free-traders and people like Alexander Hamilton who insisted that it is the creative power of labor which causes the well-being and the living standard and the longevity of the people. That was the philosophy of Friedrich List, the great German economist, who is now the most famous economist in China, by the way. That was the policy of Friedrich List and Henry C. Carey, the advisor of Lincoln; who both advised and through such people as Wilhelm von Kardoff, who was the head of the German industrial association in the time of Bismarck. Who changed the mind of Bismarck from being a free-trader into being an absolute believer in a protectionist system and the idea that you have to further the productivity and creativity of your own population as the only source of wealth.

So, there is a lot of history involved; and what we are really talking about is taking Germany back to the ideas of Bismarck, of Friedrich List, of Henry C. Carey, of Dr. William Lautenbach, who in 1932 presented a plan to the Friedrich List Organization in Germany which was identical with what Roosevelt had proposed with the New Deal and the Reconstruction Finance

Corporation, Glass-Steagall, Bretton Woods. That was all in these proposals by Dr. William Lautenbach, who as history knows, unfortunately were not taken up; but instead you had Hjalmar Schacht, you had Hitler, you had before Mussolini, Franco, Petain, and you are in bed with fascists.

The question today is, can we, in time, go back to those conceptions which have proven to be productive and valuable for the economy; or are we plunging into a catastrophe of new fascism and new wars? So, on this question of Deutsche Bank, most people are so in the day-to-day making money, profits, and balance sheets, and having dollar notes coming out of their eyes, that they have forgotten that there is something much more important about human life. And that is the happiness of people; the common good of people.

The reason why in this call to honor the memory of Herrhausen, using this crisis of Deutsche Bank now as a real paradigm shift to go back to these policies; why I mentioned the great poem by Friedrich Schiller "The Cranes of Ibykus." And by the way, I would really urge our audience right now, who probably are not familiar with that poem, we have a translation which we can put on the website so it's easily accessible. But this poem is so powerful; it's written by Friedrich Schiller. It discusses not only the murder of the beloved poet Ibykus, but more importantly even, it discusses the power of nemesis; the power

of
natural law, which is a power which works in reality. It's not
that God punishes every little thief who steals something
immediately by chopping off his hand; but it is a power which
revenges great injustice. And this poem discusses this in a
very
beautiful way by resorting to the Greek nemesis, this idea
which
was used in great Greek dramas to demonstrate this principle
of
the Erinyes. That there is this power that revenges this
murder
and other injustices; that there is a higher power than the
arbitrariness of people's will. The poem is very, very
powerful.
As a matter of fact, I would even urge you to learn German,
just
to read and understand that poem; because it teaches something
about history. I think right now the Erinyes, those goddesses
of
revenge which Friedrich Schiller has in this poem marching in
the
amphitheater – in circles – they are bringing forward this
higher power by the prism of the poem. It's a very, very
powerful
way of reminding people that there is a higher power than what
people think when they read the daily newspaper. So, please
make
the effort. Read it; in English if you have to, but read it in
German because there is another dimension to history than what
people think. And only if you bring this forward this inner
strength, this inner power which people have almost lost in
the
trans-Atlantic sector because people small. They feel
impotent,
they feel helpless. But what we have to unleash is exactly
this

inner strength so that people really become truly human again, and take the history and the destiny in their own hands. And that's exactly what the message is of Friedrich Schiller; who always thought that man is greater than his destiny by resorting to these kinds of inner powers and higher authorities than the laws of money.

OGDEN: Well, you cited the Ibykus principle in your keynote speech to the conference that you hosted three weeks ago in Berlin; this extraordinary conference. But I thought in that context also, you made it very clear that history is working according to a higher law. That conference came just days after the Brexit vote which shocked everybody and threw all of Europe in disarray. But you said, this is the Erinyes principle in action. Tony Blair lied to get us into the Iraq War. The Iraq War set off a series of regime-change operations in the Middle East that have completely destabilized this region. That has, in turn, created this refugee crisis; and now you have the Brexit and the disintegration of Europe as the Erinyes beginning their dreadful dance, as you said in this statement once again.

I think that's also highly relevant in the context of the anticipated news today, where people have read in the press that the 28 pages, which we have fought for years to force the release of these 28 pages; the reports are in the press that these very

well could be released today. In what form, we don't know; how heavily redacted, we don't know. But again, this is the Erinyes

acting, and it's our responsibility to understand this as a principle of history; and to continue to understand that the moral arc of the Universe may be long, but it does bend toward justice. I think Martin Luther King also understood what Friedrich Schiller was getting at in this poem, as you said.

ZEPP-LAROUCHE: Well, I think that having said that, I want to come back to the absolute need to find a handle; because right now the problem is, nobody has a handle on how to intervene with

this financial crisis. And if the proposal of Mr. LaRouche is taken seriously, you have a way of dealing with the consequences

of avoiding the dangers of an uncontrollable collapse. You have

to untangle this; you have to shut down this derivative system;

you have to shut down the bubble. You have to do it in an orderly

manner, because there's no point to just say let's just close it

down or tax it or whatever. You have to find a skilled level of

how you take management of a bank – in this case, the Deutsche Bank; you have to put in a supervisory management commission which has to evaluate the validity and integrity of the outstanding obligations. Many of the derivatives have much more

than two parties; they have two, three, four, and more parties.

You have to untangle that. You probably have to write down the nominal value of these outstanding obligations. That way, you can

put a new basis, a new business plan for the bank which is in

cohesion with the idea of credit policy in general. But you have to start to do that somewhere. The Herrhausen history and tradition is exactly what makes it very practical. We are not proposing something completely outlandish, utopian; this was the policy of Deutsche Bank at one point.

So therefore, I want to bring it back to this point; and I would really urge all the people who are watching to make sure this proposal is being distributed to all institutions which have anything to do with the economy, with industry, with people in political positions who should take care of the common good. And make sure that we get a serious debate. I know that in both election platforms of the Democratic Party and the Republican Party, you have the Glass-Steagall law in the platform. Now that is very good; we will have the conventions in the next weeks. This is not necessarily the stated position of the candidates; but it is in the platform. So there is hope that if we mobilize in the right way, this change can occur before it's too late. But it's really one second, or maybe a nanosecond before midnight; so it's not a time for complacency. It's a time for action. Therefore, I would really urge you to join us; because we have a beautiful future ahead of us if we do the right thing. If we miss this moment, it can be the end of civilization; because the war danger is very real, not only in respect to NATO against Russia, but also the escalation around the South China Sea. We are not

in
a political void, but we are in one of these moments in
history
where a lot depends on the individual courage and the
individual
action. Therefore, I really ask you to join us to bring
history
in a better direction.

DENISTON: Absolutely.

OGDEN: Thank you very much for joining us today,
Helga. This
was a special broadcast, and I think a very important and
timely
one for the American audience. We're going to make the
statement
that you wrote on this subject – which I read from in the
beginning of the broadcast – available in the video
description
to this video and also on the website. This is absolutely one
of
the key pieces of material that people can use to, as you
said,
to do outreach to all the key layers in the United States and
elsewhere to put this proposal very seriously on the table. We
will also make the English translation of "The Cranes of
Ibykus"
available to our audience as well.

Would you like to make any final remarks before we
close, or
is that a good place to conclude our broadcast?

ZEPP-LAROUICHE: I just would like to really express my
hope
that enough people recognize that we have now a point where
history will be either totally a catastrophe – and most people
are already thinking that; the people who are not completely

dead

because of drugs or other problems, they know that we are in a really unprecedented civilizational crisis. Even worse than any

of the prewar situations of the 20th Century. Just yesterday, one

of the key advisors of the Kremlin said, all the signs are of a

prewar period; and that's true. We are in a prewar period; and unless we remove the real reason for the dynamic for war, which

is the danger of a collapse of the trans-Atlantic financial system. Unless we remedy that, I'm almost certain that war will

happen; and if that war would happen, it's the logic of war that

in that case all weapons available will be used. In the case of

thermonuclear weapons, that would be it; there probably would not

anybody to even record what happened, because it would be the elimination of civilization. And therefore, the remedy of the

financial crisis is not just a banking technical affair; it really is the question of putting society back on a course where

we all can survive as a human civilization. In a certain sense,

it's what {The Federalist Papers} discussed. Can we give ourselves a political order which is suitable for man to organize

his own affairs and govern according to the common good? So, it's

a much larger issue; and I'm very optimistic that it can be done.

But it requires an extraordinary effort, and it requires all of

you.

OGDEN: OK, thank you very much for joining us today, Helga. Hopefully, we can do this at some point again in the future. Thank you all for tuning in. Please stay tuned to larouchepac.com; and take this discussion and take what Mrs. LaRouche just had to say very much to heart. So, thank you very much and good night.

Bankkollaps? Lyndon LaRouche understreger: Gå tilbage til 'Gå' og Start forfra! Produktivitet er af primær betydning – Herrhausen-metoden

15. juli 2016 – Her til morgen gentog Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landau i et interview på CNBC-TV sit krav om en bailout/genkapitalisering for de europæiske banker og sagde, at centralbankens politik er en fiasko og ødelægger kanalen for kredit til SME-sektoren (Små og Mellemstore Entrepriser). Efter en briefing om dette bemærkede LaRouche, at spørgsmålet er meget fornuftigt, men, af de involverede elementer er nogle kendte, mens andre repræsenterer tvivlsspørgsmål. Han pointerede betydningen af Alfred Herrhausen, formand for Deutsche Bank fra 1971 og frem til

november 1989, hvor han blev myrdet.

LaRouche sagde, at kapitalisering som sådan ikke er et effektivt instrument for situationen. De tvivlsomme værdier bør annulleres. Det er den eneste måde at komme ud af dette rod på. Det er ligesom at få en syg person til at blive endnu mere syg, og så kalde ham én, der 'med succes er blevet mere syg!'

Det er selve fremgangsmåden, der er problemet. Deduktiv tænkning er altid problemet. Vi står med et svindelnummer, et system, der er et falsum. Så vi må tilbage til 'Gå' og starte om igen. Man kan ikke forsøge at 'fikse det'. Det er ikke et 'fiks det'-problem.

Overvej det følgende: Hvad er det økonomiske system? Man må følge det, Herrhausen var i færd med at etablere. Han blev myrdet for at annullere denne indsats, der skabte den ødelæggelse, der fulgte. Det var formålet med mordet. Enhver idé om at »forhandle« et skifte vil være et falsum.

Der må komme en annullering af såkaldt rigdom, der ikke er berettiget til at bære dette navn. Se så på, hvad der er tilbage. Find ud af, hvad der skal gøres. Der må være et selvudviklende program for produktivitet. IKKE en proces, hvor man tinger! Man skal ind på en anden kurs. Kursen kan ikke være forhandling. Man må udvirke produktive evner, og udvirke øget produktivitet på permanent basis.

Graden af produktivitet er den primære skabelse. Man kan ikke »tilføje« noget ved at tilføje det. Man skal bygge noget nyt, til en start. Annuller alle former for forhandling. Man skal acceptere Herrhausens program. Accepter *hans* program, ikke *noget i den retning*. Motivet for at myrde ham, øjensynligt af de franske og britiske netværk – var at standse dette system. Vores fremgangsmåde må være den, ikke at tale om »forhandlinger gennem tilpasninger«. Vi må eliminere det nuværende koncept om et finanssystem, ikke »udbedre«

finanssystemet. Vi ønsker ikke et »blødere system«. Glem alt om penge, og tænk i stedet på økonomi, hvad det gør for økonomi.

Det, som det britiske/franske system gjorde ved at myrde Herrhausen, var for at forhindre en flugt fra svindelen. Man kan ikke »fikse op« noget, der var et falsum fra begyndelsen. I dag må vi komme op med et godt instrument. Afslutte det, der var forkert dengang, og nu.

Det er simpelt: 1) Herrhausen blev myrdet; og 2) briterne og andre systemer var involveret. De gjorde det for at nedlægge alt, der var forbundet med ham. Gerningsmændene havde til hensigt at forhindre Herrhausen, eller noget som ham, i nogensinde at tage styringen. Se lige på, hvem der stadig er der – George Soros, et førende problem, og britisk.

Foto: Alfred Herrhausen (1930 – 1989), tysk bankier og formand for Deutsche Bank. Var fra 1971 og frem til sin død medlem af bankens bestyrelse. Rådgiver til kansler Helmut Kohl. Ingen er nogen sinde blevet straffet for hans mord.

Det afgørende, unikke led i kæden

14. juli, 2016 (Leder) – For 48 timer siden ændrede vi alting i hele vores fremgangsmåde på globalt plan – men mange af jer gik glip af det. Tænk! Mind jer selv om, at det ikke nytter at klage over den overhængende fare for et panik-kollaps af verdens økonomiske system ud i et dødbringende kaos. Og at advarsler mod en termonuklear tilintetgørelseskrig i sig selv

ikke vil forhindre det i at ske alligevel – lige så lidt, som de blotte advarsler nogen sinde har forhindret krig i fortiden!

Det, Lyndon LaRouche netop har gjort, er at pege på det afgørende, unikke led i kæden, der, hvis I griber fat i DET, og trækker i DET, lige akkurat vil være i stand til at trække Europa væk fra klippekanten – og som, i absolut sidste øjeblik, kan afbøje denne historiske, tankeløse, automat-lignende march ud over afgrunden.

Skub dette til side for hellere at overveje det i morgen, og I er færdige! Der vil ikke være noget i morgen – hverken for jer, eller for nogen andre.

Alle disse overvejelser er forklaret i Helga Zepp-LaRouches udtalelse d. 12. juli, »**Deutsche Bank må reddes, for verdensfredens skyld!**«

Men der er mange mennesker, der ikke taget denne udtalelse til hjerte og indledt den omgående kovending, der er påkrævet.

Zepp-LaRouches udtalelse må studeres og genlæses i detaljer. Men for at rekapitulere nogle punkter for vores formål her: Frankrig, Italien og andre europæiske stater er totalt bankerot; Europa har inden for få dage kurs mod en nedsmeltning, som, under de nuværende omstændigheder, vil føre til krig. Tysklands derivat-tyngede Deutsche Bank kan meget vel blive udløseren af en sådan nedsmeltning, der omfatter hele Europa. Men det er paradoksalt nok Tyskland, der stadig har den potentielle økonomiske produktivitet, der kunne føre Europa tilbage mod sikkerhed. Og, hvis Deutsche Bank blev reddet fra kollaps, og man omgående vendte om og slog ind på den politik, som Alfred Herrhausens kurs stod for, ville DB blive hovedkraften i organiseringen af et sådant tysk opsving.

Lyndon LaRouche har krævet, at regeringen skal forøge Deutsche Banks kapitalgrundlag, der skal ledsages af en omgående

ændring af bankens politik tilbage til den politik i Hamiltons tradition, som Alfred Herrhausen førte. Samtidigt må der udpeges en ledelseskomité, der kan finkæmme og reorganisere bankens aktiver.

I løbet af de seneste to dage er mange af vore venner eksploderet i raseri over dette livreddende forslag fra Lyndon og Helga LaRouche og har spruttet, at de store banker er vore fjender, og at vi er modstandere af bailouts. Men, som Diane Sare fra LaRouche PAC Komité for Politisk Strategi påpegede i går, så er det letkøbt blot at aflire en liste af korrekte »holdninger«. Men hvad får man ud af det, andet end et pas til et Trotskistisk Paradis? Langt sværere [er det] at forstå og gribe den ene, sidste chance, som historien tilbyder, og som vi nu må gøre.

De, der myrdede Herrhausen, skabte en fortsat grusomhed, der ikke er sluttet den dag i dag; de, der gjorde det, må fjernes, ellers er der ingen løsning. Før eller siden vil noget, man har undladt at gøre, komme tilbage og ramme én.

Foto: USA's første finansminister Alexander Hamilton foran USA's Finansministerium i Washington, D.C.

***Helga Zepp-LaRouche vil være
hovedgæst***

***ved LaRouchePAC
Internationale Fredags-***

webcast.

***Vi udlægger video samt et
engelsk udskrift Lørdag
morgen.***

Bliv på kanalen!

Nødaktion over for Deutsche Bank eneste måde at redde Europa og verden

*14. juli 2016 (Leder) – Selvfølgelig, mens tåber som Angela Merkel og Wolfgang Schäuble holder fast ved, at både de italienske banker og Tysklands største bank, Deutsche Bank, ikke er i alvorlige vanskeligheder, udvider cheføkonom for Deutsche Bank, David Folkerts-Landau, sin tidligere advarsel om, at hele EU-banksystemet er på randen af kollaps. Han lagde i vid udstrækning skylden for dette på den Europæiske Centralbanks præsident Mario Draghis *Quantitative Easing*, QE (kvantitative lempelser; 'pengetrykning') – med ubegrænset opkøb af*

skrantende obligationer – og med nedsættelsen af rentesatserne til negative værdier. »Europa er alvorligt syg«, sagde han i et interview med *Die Welt* og tilføjede, at en hurtig kur krævedes og i særdeleshed forholdsregler, der atter giver gnisten til økonomisk vækst, for uden vækst kan bankkrisen ikke overvindes.

Folkerts-Landau sagde, at levestandarden i hele Europa er alvorligt truet, og at dette er en væsentlig årsag til den hastige vækst af anti-EU-følelser i hele Europa.

Lyndon LaRouche har direkte intervenseret i denne krise og påpeget den faktiske årsag til denne krise, der udspiller sig – nemlig, det politiske mord i 1989 på formand for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, som LaRouche identificerede som den sidste tyske bankier, der forstod bankernes nødvendige rolle i skabelse af kredit til realøkonomien. Siden dette mord er Deutsche Bank, og tysk bankvirksomhed generelt, blevet overtaget af briterne, både rent bogstaveligt i den betydning, at briterne nu ejer Deutsche Bank, og også mht. at skifte over til spekulation snarere end produktiv investering.

Se: Helga Zepp-LaRouche: Deutsche Bank må reddes for verdensfredens skyld!

De fleste transatlantiske nationers økonomier er implicit bankerot, sagde LaRouche i en diskussion onsdag med sin Komite for Politisk Strategi. Men den tyske økonomi har i sig midlerne til at redde de europæiske økonomier, og videre endnu, pga. den historiske tyske helligelse til investeringer i videnskab og teknologi. Skulle Deutsche Bank gå hen og kollapse, advarede han, ville resultatet blive ikke alene et økonomisk sammenbrud i hele Europa, men også krig – global krig.

Alt imens en genkapitalisering af Deutsche Bank derfor haster, så må det ikke blive et spørgsmål om penge *per se*, i sig selv, men derimod en reorganisering af bankens enorme eksponering

til stort set værdiløse derivater og dårlige lån, samt en tilbagevenden til produktiv investering sådan, som Herrhausen havde tænkt. Den tyske økonomi kunne dernæst levere den nødvendige margin for at bringe den europæiske økonomi tilbage til skabelsen af reel profit.

Krigsfaren kunne ikke være mere åbenlys end den er i dag. En af Putins toprådgivere, Sergei Karaganov, sagde til *Der Spiegel* i dag, at den udstrakte NATO-deployering af styrker på den russiske grænse, som blev yderligere implementeret ved NATO-topmødet i Warszawa i sidste uge, er en militær provokation, og at, »hvis NATO indleder en overskridelse – imod en atommagt som os selv – vil de blive straffet.«

På samme tid responderede Kinas ambassadør til USA, Cui Tiankai, i tirsdags til de multiple militære trusler mod Kina siden Obamas »omdrejningspunkt Asien« og den amerikanske intervention imod Kinas suverænitet i det Sydkinesiske Hav og sagde: »At sende disse hangarskibe og bombefly er en manifestation af loven, 'magt er ret'. Kina må derfor gøre modstand mod det og afvise det. Dette sker i den sande ånd af international lov. Og hvis det kan ske for os, kan det ske for hvem som helst.«

Der findes ingen delvise forholdsregler, der kan håndtere den eksistentielle økonomiske og strategiske krise, der nu konfronterer menneskeheden. Der må komme en kreativ løsning, baseret på nye principper, og som hviler på den forståelse, at ethvert menneske har et kreativt potentiale til at bidrage til menneskehedens fælles mål. En afslutning af geopolitik, og af den dyriske filosofi, der lyder »alle mod alle«, mellem individer og mellem nationer, haster, er mulig og nødvendig.

Foto: Den Europæiske Centralkbanks bygning.

Helga Zepp-LaRouche: Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld!

Erklæring fra Helga Zepp-LaRouche, forkvinde for det tyske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo), udstedt 12. juli, 2016:

Den overhængende trussel om Deutsche Banks konkurs er bestemt ikke den eneste udløser for en ny systemisk krise i det transatlantiske banksystem, en krise, der ville blive mange gange mere dødbringende end krisen i 2008, men som samtidig tilbyder en enestående mulighed for at forhindre et kollaps ud i kaos.

Bag det SOS-nødssignal, som Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landau har udsendt for at få et EU-program på €150 milliarder til at genkapitalisere bankerne, lurer der en fare, der åbent diskuteres i de internationale finansielle medier, for, at hele det europæiske banksystem *de facto* er insolvent og sidder på et bjerg af dårlige lån til mindst €2 billioner. Deutsche Bank er den internationale bank, der, med udestående derivatkontrakter for i alt €55 billioner og en gearingsfaktor på 40:1, overgår selv Lehman Brothers på tidspunktet for denne banks kollaps og derfor repræsenterer systemets farligste akilleshæl. Halvdelen af DB's balance på regnskabet, som er styrtdykket 48 % over de seneste 12 måneder og er nede på kun 8 % af sin topværdi, udgøres af niveau 3-derivater, dvs. derivater til et beløb af ca. €800 milliarder uden en egentlig markedsvurdering.

Det kom sikkert som en overraskelse for mange, at Lyndon LaRouche, på grund af de systemiske implikationer af Deutsche Banks truende konkurs, i dag krævede, at banken blev reddet gennem en engangsforøgelse af sit kapitalgrundlag. Hverken den

tyske regering med sit BNP på €4 billioner, eller EU, med sit BNP på €18 billioner, ville være i stand til at kontrollere dominoeffekten af en ikke-reglementeret konkurs.

Denne engangskapitalindsprøjtning, forklarede LaRouche, er alene et nødtiltag, der må følges op af en omgående ny-orientering af banken, tilbage til dens tradition, der var fremherskende indtil 1989 under Alfred Herrhausens lederskab. For virkeligt at overvåge en sådan operation, må en ledelseskommité etableres, der kan verificere forpligtelsernes legitimitet og deres implikationer, og som kan afslutte dette arbejde inden for en given tidsramme. Kommitéen bør også udfærdige en ny forretningsplan, baseret på Herrhausens filosofi for bankdrift, og som udelukkende er orienteret mod den tyske realøkonomis interesser.

Alfred Herrhausen var Tysklands sidste, egentlig kreative, moralske industrielle bankmand. Han forsvarede blandt andet eftergivelse af udviklingslandenes ubetalelige gæld, så vel som også langfristet kredit-finansiering af veldefinerede udviklingsprojekter. I december 1989 havde han til hensigt i New York at præsentere en polsk industrialiseringsplan, der var i overensstemmelse med de kriterier, som Kreditanstalt für Wiederaufbau (KfW) fastsatte for genopbygningen af Tyskland efter 1945, og som ville have tilbudt et fuldstændig anderledes perspektiv end Jeffrey Sachs' såkaldte »reformpolitik« eller chokterapi.

Se LaRouchePAC Feature-videos:

'The Lost Chance of 1989' (1989 – Den forspildte chance) og **'The Lost Chance of 1989: The Fall of the Wall'**

Herrhausen blev dræbt d. 30. november 1989 af den »Tredje Generation af Røde Armé Fraktion«, hvis faktiske eksistens den dag i dag stadig ikke er bevist. Det skete kun to dage efter, at kansler Helmut Kohl, der regnede Herrhausen blandt sine nærmeste rådgivere, havde præsenteret sit 10-punktsprogram for

gradvist at overvinde Tysklands deling [mellem øst og vest]. Terrorangrebets *Cui bono* (hvem har gavn af det, -red.) er fortsat et af de mest skæbnesvangre spørgsmål i Tysklands moderne historie, og et spørgsmål, som det er påtrængende at få afklaret.[1]

Kendsgerningen er, at Herrhausens efterfølgere indførte et fundamentalt paradigmeskifte i bankens filosofi, hvilket bragte Deutsche Bank ind i den vilde verden af profitmaksimering for enhver pris, og også ind i utallige ikke-strafbare og strafbare juridiske forviklinger, som de ansvarlige hidtil ikke er stillet til ansvar for, hovedsageligt på grund af præmisserne for de banker, der er 'for-store-til-at-lade-gå-ned'.

Transformeringen af Deutsche Bank til en global investeringsbank med den højeste eksponering til derivater, kombineret med den samtidige kredit-flaskehals for små og mellemstore tyske virksomheder, er symptomatisk for den dårskab, der har ført til den nuværende katastrofe.

Vi må nu handle med beslutsomhed, men ikke på den måde, som Folkerts-Landau foreslår, det vil sige, ikke med mere af den samme medicin, der blot ville slå patienten ihjel. Selv om Deutsche Bank i løbet af de senere år hovedsageligt har opereret ud fra London og New York, så er DB for vigtig for den tyske økonomi, og derfor for Tyskland, og ultimativt for hele Europas skæbne. Bankens reorganisering i Alfred Herrhausens ånd er ikke alene nøglen til at overvinde bankkrisen, men også til at afværge den akutte fare for krig.

Mordet på Herrhausen er forblevet ustraffet. Der findes imidlertid »den frygtede magt, der dømmes det, der er skjult for øjet«, hvilket er emnet for Friedrich Schillers digt »Ibykus' Traner«. Erinyerne er begyndt på deres frygtelige dans.[2]

Det påhviler nu alle, der, udover familien, har lidt under det

politiske mord på Herrhausen, repræsentanter for den tyske »Mittelstand«, den tyske økonomi og de institutionelle repræsentanter for den tyske befolkning at ære hans eftermæle og gribe den enorme mulighed, der nu gives, for at redde Tyskland.

[1] Læs om Herrhausen her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=3451> og
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=2494>

[2] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3049>

Glass-Steagall: Europa på randen af total finansiel nedsmeltning

12. juli 2016 (Leder) – Europa konfronteres med tre mekanismer, der kunne udløse en nedsmeltning, et sammenbrud,

af det transatlantiske finansielle system, og enhver af disse mekanismer kunne detonere, hvad øjeblik, det skal være. Og så er de endda på ingen måde de eneste kilder til det transatlantiske, London/Wall Street-ledede systems kollaps.

For det første er de italienske banker på randen af kollaps. Man har offentligt indrømmet, at de førende italienske banker har for 360 milliarder euro gæld, der er i betalingsstandsning – og uofficielle estimater sætter tallet langt højere. Men, som den italienske premierminister Renzi korrekt har advaret om, så er krisen omkring Deutsche Bank »hundrede gange værre«. DB sidder med aktuelle derivater til \$72,8 billioner og har et bjerg af insolvent gæld. I søndags krævede DB's cheføkonom David Folkerts-Landau en omgående haste-bailout af de europæiske storbanker til 150 milliarder euro – med start i hans egen DB. Iflg. EU-love, der trådte i kraft 1. januar, skal banker først gennemgå en bailin (ekspropriering af visse typer indeståender), før de kan få en bailout (statslig redningspakke), og dette udgør i sig selv en sikker udløser af en systemisk nedsmeltning.

Fra mandag at regne konfronteredes Londons store ejendomsfonde med et stormløb fra investorerne, i kølvandet på Brexit-afstemningen, og udsigten til et umiddelbart forestående sammenbrud af hele den britiske ejendomsboble er meget virkelig. I en klar panik over den accelererende disintegration vred det regerende Konservative Parti armen om på den ene af de to tilbageværende kandidater til partiformandsposten for at trække sig som kandidat, således, at Theresa May kunne blive installeret som premierminister på onsdag – for at have en regering på plads til at håndtere den fremstormende krise.

Dette umiddelbart forestående, systemiske krak kan ikke adskilles fra den voksende fare for atomkrig i kølvandet på NATO-topmødet for statsoverhoveder i Warszawa i sidste uge.

Det er præcist pga. denne kombinerede fare for et kollaps ud i

kaos og en potentiel udslettelseskrig, at Lyndon LaRouche har krævet en engangs-bailout af de tyske banker for at standse blødningen længe nok til at lancere et reelt skifte i politikken, baseret på **hans egne Fire Love** for, hvordan verdensøkonomien skal genoplives gennem kreditter, der er rettet mod at forbedre arbejdskraftens produktive evne, gennem investering i infrastruktur, fremskudt, videnskabelig grænseforskning, der anføres af en massiv udvidelse af rumprogrammet, og lignede tiltag. LaRouche advarede kolleger den 10. juli om, at, hvis Tyskland tager et styrtdyk ud i kaos, er krig umiddelbart overhængende. Tyskland sidder inde med nøglen til en ny europæisk politik over for Rusland, baseret på strategisk og økonomisk samarbejde, og hvis dette forhold spoles, vil konsekvenserne blive katastrofale.

Tiden er inde til at se den nuværende krises virkelighed i øjnene, krævede LaRouche, og til at handle på basis af denne nødsituation, som krisen kræver det.

Læs: **LaRouches Fire Love til at redde USA** (og verden ...)

SUPPLERENDE MATERIALE:

Italienske banker og Deutsche Bank fører an i den transatlantiske sektors krak

11. juli 2016 – Pressen i den transatlantiske verden er fuld af dækning af krisen i Deutsche Bank og de italienske banker, som understreger betydningen af Lyndon LaRouches intervention, hvor han kræver en engang-bailout af Tyskland for at forhindre kaos i Europa, men baseret på behovet for gennemgribende ændringer i banksystemet for at forcere kreditter ind i realøkonomien og lukke derivativerne og andre spekulative

bobler ned.

Russia Today har David Folkerts-Landaus interview med *Welt am Sonntag*, hvor cheføkonomen for Deutsche Bank (DB) krævede en haste-bailout til 150 milliarder euro, og det citerer også udtalelser fra Lorenzo Bini Smaghi, formand for Societe Generale, hvor han advarer om, at den italienske bankkrise kan brede sig til hele EU. DB-aktier er faldet 48 % i løbet af de seneste 12 måneder, Societe Generales aktier er faldet 63 %, og Bloombergs Europa-index over 500 banker og finansielle serviceselskaber er faldet med 33 %, det laveste i syv år. En tidslinje i *Bloomberg*-artiklen har titlen, »Deutsche Banks episke kollaps«, og som gør det ganske klart, at det europæiske banksystem nu står på randen af et umiddelbart krak.

RT har også en nylig, underskrevet kronik af George Soros, hvor han erklærer, at EU's kollaps er blevet »næsten uundgåeligt« siden Brexit-valget.

»Det katastrofale scenario, som mange har frygtet, har materialiseret sig og gør en disintegration af EU praktisk talt uigenkaldelig«, skrev han for Project Syndicate (som han financierer kraftigt). Han tilføjede, at det finansielle kollaps i UK i kølvandet på Brexit var det værste i tre årtier. »Det europæiske projekts blotte overlevelse er indsatsen i forhandlingerne om, hvordan Brexit kommer til at forløbe.« RT's dækninger bemærker, at Marine LePen mødtes med den franske præsident Hollande og pressede på for at få en folkeafstemning om en «Frexit», men blev afvist.

Reuters har også en omfattende dækning af Folkerts-Landau-interviewet. Cityam, en online finans-publikation, bemærkede, at italienske banker sidder med insolvent gæld til 360 milliarder euro, og aktier i samtlige italienske storbanker og andre banker i Middelhavsområdet – Unicredit, Banca Monte dei Paschi di Siena, Banco Popolare og Intesa San Paolo (Portugal) – er faldet med 25 % siden Brexit-valget. Michael Hewson fra

CMC Markets UK citeredes for at sige, »hvis Italien går ned, vil det tage resten af Europa med sig«.

The Street havde følgende hovedoverskrift tilbage den 5. juli, »Vil Deutsche Bank initiere den næste finansielle krise? Aktier kunne være på vej til nul«. Artiklen nævnte paralleller til Lehman Brothers og viste, at DB er i en langt værre tilstand end Lehman var mod slutningen. IMF advarede om, at det største overløb fra DB vil ramme Frankrig, UK og USA, der »har den største grad af overløb fra omverden, målt ud fra den gennemsnitlige procent af kapitaltab hos andre banksystemer pga. chokket i banksektoren i oprindelseslandet«. En grafisk fremstilling i *Wall Street Journal*, der nævnes af *The Street*, viser bank-til-bank-forbindelserne i Deutsche Bank. DB er belånt med over 40:1, langt værre end Lehmans 31:1 på tidspunktet for dens kollaps; og DB's aktuelle portefølje af derivater udgør \$72,8 billioner, hvilket er 13 % af alle globale, udestående derivater. »Hvis domino-effekten opstår, vil Tyskland, med sit BNP på \$4 billioner eller EU med sit BNP på \$18 billioner ikke være i en position, hvor de kan få kontrol over det.«

New Europe online har hovedoverskriften, »Hvorfor Deutsche Bank er den farligste bank i verden«, og spørger, hvad prisen ville være for den tyske regerings bailout, versus konsekvenserne af at lade det nedsmelte med systemiske implikationer.

Bloomberg har også advaret om, at Londons ejendomsmarked er ved at krakke, og dette er endnu en konsekvens af Brexit. Standard Life Investments annoncerede, at fra og med i dag, vil de suspendere deres UK Ejendomsfond for at afværge investorer, der kræver deres penge tilbage. Dette udløser allerede smitte, med flere andre store ejendomsinvestorer meddelelse om lignede fastfrysninger af klienternes midler, og med endnu andre, der simpelt hen meddeler, at de trækker sig ud af eksisterende handler om prima ejendomsprojekter i London.

Samlet set er tilstandene i Italien, Deutsche Bank og ejendomsmarkedet i London mere end tilstrækkelige til at eksplodere hele den transatlantiske finansielle sektor. Det er præcis pga. denne allerede igangværende krise, at nødforanstaltninger, nøjagtigt i overensstemmelse med LaRouches krav, omgående må vedtages.

RADIO SCHILLER 12. juli 2016: Lyndon LaRouche har krævet en engangs-bailout af de tyske banker for at redde hele Europa

Med næstformand Michelle Rasmussen

**Lyndon LaRouche: »Vi må
hjælpe Tyskland,
for uden at opretholde et
stabilt tysk system,**

kan vi ikke forhindre krig!«

11. juli 2016 (Leder) – Det transatlantiske finansielle system befinder sig på et punkt, hvor der er umiddelbar fare for et sammenbrud, og det, der er sket blot det seneste døgn, er, at den italienske premierminister Renzi på en fælles pressekonference med den svenske statsminister har erklæret, at, alt imens de italienske banker har store problemer og behøver en bail-out, så er dette af mindre betydning i forhold til de europæiske storbanker, der står over for et massivt sammenbrud af derivater. Han refererede meget specifikt til Deutsche Bank, der har en eksponering til derivater til en værdi af \$75 billioner, og som af alle betegnes som den største enkeltkilde til et nyt systemisk sammenbrud.

Renzi lagde pres på Merkel og især den tyske finansminister Schäuble for at overgive sig og tillade Italien at opgive kravene til bail-in, der har været gældende i Europa siden 1. januar, for at kunne udføre en bailout af Monte dei Paschi og andre italienske banker.

Hvad der siden da faktisk er sket er, at Deutsche Bank offentligt har opfordret til en massiv europæisk bank-bailout, hvor man selvfølgelig begynder med sig selv, og de kræver grundlæggende set en i det mindste midlertidig annullering af reglerne for bail-in. Dette er en erklæring fra Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landau i *Welt am Sonntag* i søndags. Han siger, at banken har brug for en bail-out på EU150 milliarder for at genkapitalisere, og at det må gøres uden at ekspropriere obligationsindehaverne og indskyderne.

Som respons på disse dramatiske udviklinger udsendte den amerikanske, politiske økonom Lyndon LaRouche et dramatisk krav om handling:

»Det, som vi præcist må gøre, er at støtte en midlertidig reorganisering af disse bankers økonomi, og dette må vi sikre

for at *standse blødningen*. Med andre ord, så er pointen den at stoppe blødningen, og integrere og introducere vilkår, der vil gøre det muligt for os at opretholde en sådan operation.«

»Man må med andre ord skabe, for hele den tyske økonomi er en afgørende faktor. Det er noget rod. Vi ved alle, at det er noget rod. Det har været noget rod; det blev til noget rod ... Schäuble og så videre har gjort det til noget rod! Det ved vi. Men vi vil ikke lukke den tyske økonomi ned på baggrund af det faktum, at vi har en flok skurke, eller mistænkte skurke, der sidder i visse stillinger. Det, vi vil gøre, er, at vi vil løse det her; vi fixer det, og vi bakker det op, for en enkelt gangs skyld.«

»Ryd op i det hele, og etabler et program, der vil sikre, at Tysklands banksystem fungerer. Når det først er gjort, kan man arbejde videre derfra!«

En sådan engangs-manøvre vil nødvendigvis involvere en annullering af disse \$75 billioner i derivater og så at gå over til en bankopdeling og den slags ting, der ville gøre kredit til realøkonomien mulig.

LaRouche uddybede: »Man er nødt til at kvalificere det yderligere og sige, at vi gør det som en engangs-operation, for at redde økonomien. Og det er det.«

»Dette er en redning af økonomien, og til trods for alle de fejl, der er begået, vil vi gøre det for en enkelt gangs skyld, fordi vi vil prøve at *redde Tysklands økonomi*. Og det er, hvad der står på spil. Og Schäuble er ikke nogen nyttig person, heller ikke Merkel.«

»Vi må hjælpe Tyskland, for uden opretholdelse af et stabilt tysk system, kan vi ikke forhindre krig!«

»Det, vi behøver, er et program, der udsteder kredit til den tyske økonomi, en éngangskredit til tysk økonomi. Og man må præsentere det på den måde, og fremstille det for folk på den

måde, for at give dem *tiltro* til det, de gør, og sige til dem, at de ikke skal gentage, hvad de gjorde tidligere. Det er pointen.«

»Man må sige til den tyske økonomi, 'Hør, I har begået fejl, alvorlige fejl. Nu vil vi redde jer, men I må selv adlyde; I må gå i gang med jobbet og gøre, hvad I må gøre, og forsøg ikke at snyde mere'.«

»Jeg siger, at Tyskland er et nødstilfælde. Vi må organisere det her sådan, så Tyskland kan komme ud af dette problem. Og antage, at organisationerne i tysk økonomi vil operere på en sådan måde, at slaget vindes.«

»Og Schäuble er jo egentlig ikke på højde med mit niveau på det område ... Men fokusér essentielt på de betingelser, der må tilvejebringes, og som gør dette her muligt. I må have et system, der vil sikre den tyske økonomi, den finansielle økonomi, og det må I gøre; og I må få det til at fungere. Hvis ikke, vil I få kaos.«

LaRouche refererede til 1989-perioden, da Berlinmuren faldt og Tyskland gik i retning af en genforening, og regeringen Helmut Kohl søgte at genoplive de økonomiske og politiske bånd til Østeuropa og det, der snart skulle blive til Rusland efter Sovjetunionen.

»På den tid havde vi tilfældet med en stor leder i den tyske økonomi, der blev myrdet af franskmændene – præsidenten for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen. Vi ønsker ikke et nyt Herrhausen-overgreb. Lad tyskerne være frie, og send de andre ud på græs. For det var, hvad der skete. For man havde et tidspunkt her, hvor man havde en ledende person i det ledende embede i tysk politik, og man *lukkede det ned*, og man fik tingene til at gå i en anden retning, og man ødelagde den indledende fase til den tyske økonomi!«

»Så vi må sige til nogle af folkene i dette område, at de begik en stor fejltagelse, og at de bør være en smule mere

generøse i deres håndtering af denne ting.«